

opsparing, hvorfor et samarbejde med sparekasserne må forekomme naturligt. For den enkelte sparer og låntager er det en fordel at kunne henvende sig i den nærmeste sparekasse og på stedet få lånet bragt i orden. Det bemærkes herved, at skønnet over låntagernes soliditet, og om den foreliggende opsparing kan anerkendes som egen opsparing, er en naturlig opgave for sparekasserne, som man uden betænkelighed vil kunne overlade til dem. Man mener ej heller at kunne afvise betydningen af, at folk ved tilbagebetaling af bosætningslån får en stadig forbindelse med sparekassen og derved måske vænnes til — også efter at bosætningslånet er tilbagebetalt — at sætte penge til side til særlige formål, ligesom man heller ikke kan afvise den tanke, at låntagerne måske vil være mere påpasselige med tilbagebetalingen, når denne skal erlægges til en sparekasse og ikke til et offentligt kontor.

Endelig, men ikke mindst, må det nævnes, at staten ved sparekassernes overtagelse af disse lån lettes for en ganske betydelig administrativ byrde. Under hensyn hertil har man stillet forslag om, at der til dækning af sparekassernes administrationsudgifter for disse lån betales en rente, der ligger 1 pct. over den sædvanlige indlånsrente for opsigelsesmidler, og at låntageren kun betaler 2 pct. af renten, medens statskassen udreder resten.

Sparekasserne har derhos erklæret sig indforstået med i de normale tilfælde at overtage $\frac{1}{5}$ af tabet på ydede lån (hovedstol, rente, inddrivelsesomkostninger), idet låntagerne gennem den regelmæssige opsparing har dokumenteret en spareevne og -vilje, som bevirker, at sparekasserne uden anden form for sikkerhed har ment at kunne overtage en del af risikoen. Sparekassernes overtagelse af denne risiko uden konkret sikkerhedsstillelse vil dog kræve en ændring i sparekasseloven, jfr. det samtidig hermed fremsatte forslag herom.

Det må i denne forbindelse fremhæves, at sparekasserne har erklæret sig indforstået med at administrere bosætningsloven, og at det er hensigten at forhandle med sparekasserne om udfærdigelse af vejledende bestemmelser, når forslaget er ophøjet til lov.

For de i § 2, stk. 2, nævnte tilfælde, hvor opsparingsperioden har været under 2 år, og for § 3-lånere, „studerende m. v.“, ligger forholdet lidt anderledes end for de normale tilfælde i § 2, stk. 1, idet de pågældende har været afskåret fra at dokumentere fornøden spareevne og -vilje. Sparekasserne mener derfor ikke her at kunne

overtage nogen del af risikoen, hvorfor denne efter forslaget udelukkende hviler på statskassen. Bevillingen af disse lån foreslås derfor foretaget gennem et særligt udvalg, jfr. de specielle bemærkninger til § 8, stk. 1.

Til § 1.

Ifølge § 1 yder statskassen garanti for tilbagebetaling af bosætningslån, der i overensstemmelse med lovens regler af en sparekasse ydes vordende ægtefæller eller ægtefæller inden 5 år efter ægteskabets indgåelse eller efter indstilling af en mødrehjælpsinstitution enligtstillede mødre, der agter at stitte hjem for sig selv og deres børn. Det er ifølge § 1 en betingelse for ydelse af statsgaranti, at lån kun bevilges personer, der er bosiddende her i landet, og som hovedregel må lån også kun ydes til personer, der har eller ved ægteskabets indgåelse erhverver dansk statsborgerret. Hvor forholdene i det enkelte tilfælde taler herfor — f. eks. ved mange års ophold her i landet, nær tilknytning til Danmark, indfødsret i et af de andre nordiske lande o. s. v. — kan det i § 8, stk. 1, nævnte udvalg dog dispensere fra bestemmelserne om dansk statsborgerret. For umyndige kommer reglerne i lov nr. 277 af 30. juni 1922 om umyndighed og værgemål til anvendelse.

Under hensyn til at mange ægtepar ikke for tiden har selvstændig lejlighed, har man ment også at måtte åbne adgang til lån for ægtepar i indtil 5 år efter ægteskabets indgåelse.

Til § 2.

I § 2, stk. 1, angives de tilfælde, i hvilke der kan ydes statsgaranti for lån ydet til personer, der har foretaget en vis opsparing, og som efter sparekassens skøn er således stillet, at de er i stand til at videreføre det hjem, som de ved hjælp af lånet agter at oprette.

Efter forslaget vil der kunne ydes statsgaranti for lån ydet i tilfælde, hvor den ene af eller begge de forlovede, ægteparret eller den enligtstillede moder gennem et tidsrum af mindst 2 år gennem almindelige sparekasse- eller bankindsud, gennem spareklubber, spareforeninger, ved tegning af danske statspæntobligationer eller på anden beviselig måde har foretaget regelmæssig opsparing af egne midler, men hvor de alligevel ved bosætningen mangler en del af det beløb, som et almindeligt indbo koster ved kontant betaling, således at de enten ville være henvist til at udsætte ægteskabets indgåelse eller være henvist til at købe indboet på afbetaling. Stammer den tilstedeværende kapital fra f. eks. gaver, vil der i almindelighed ikke